

Storm in je leven: 20-6-2021.

Inleiding:

Goede morgen en welkom op deze twaalfde zondag door het jaar. Het kan op een zeer warme zomerse avond, zoals afgelopen vrijdagavond, gebeuren dat plotseling een zwaar onweer met storm opsteekt. Storm in je leven. Ook dat kan je zomaar gebeuren. Wie kent dat niet? Daarover gaan ook de beide lezingen van vandaag. We maken allemaal wel eens erg vervelende dingen mee in het leven: het sterven van je lief, je kind, je ouders, een relatie die stuk loopt, een depressie doormaken of in een identiteitscrisis raken, onverwacht ons werk verliezen met het gevolg grote financiële zorgen. Zeker wanneer meerdere tegenvallers ongeveer tegelijkertijd plaats vinden, roept dat vaak gevoelens op van verlatenheid en angst: waar heb ik dit alles aan te danken, ziet God mijn ellende niet? Je voelt je verloren en het lijkt alsof God slaapt.

We kunnen ons dan herkennen in de man Job uit de eerste lezing van vandaag. Job die zonder enige aanleiding alle mogelijke tegenslag over zich heen krijgt. Hij klaagt God aan, dit is niet eerlijk, dit heb ik niet verdiend.

In het evangelie verteld Marcus ons in een gelijkenis over doodsangst en bedreiging. De leerlingen van Jezus varen op het meer van Galilea, een storm steekt op, het schip dreigt onder te gaan. Jezus echter slaapt, zij maken hem wakker. Hij stilt de storm en zij kunnen veilig de oever bereiken. Daarbij geeft Jezus zijn leerlingen een

merkwaardig antwoord dat klinkt als een verwijt.

“Waarom zijn jullie bang, hebben jullie dan geen geloof, geen vertrouwen meer?” Diezelfde vraag die opkomt in beide verhalen, kunnen we ook aan ons zelf stellen. Als je in een crisis situatie bent beland, heb je ook vaak geen vertrouwen meer in jezelf en vaak ook niet in de mensen om je heen, en is geloof in een reddende God al helemaal moeilijk.

Laten we nu eerst, voordat we gaan luisteren naar de lezingen en daarover gaan nadenken, de stilte zoeken in onszelf en om ons heen.....en God vragen om vergeving.

Gebod:

God , nabije God,

Houdt niet op uw woord te spreken
als wij vol twijfel en onzeker zijn.

Geef ons uw kracht

om in de stormen van het leven overeind te blijven.

Steek uw reddende hand uit

en geef ons een vast vertrouwen

dat Gij altijd aanwezig blijft.

Dat vragen wij U door Jezus Christus, uw Zoon en onze Heer, Amen

Overweging:

Weet U misschien nog hoe de paus vorig jaar op die regenachtige avond van 27 maart, te midden van de eerste lockdown, op indrukwekkende wijze ook over dit evangelie een overweging hield? Hij zei o.a.: “Wij allen zijn bang en verward. Zoals de leerlingen in het

evangelie, zijn we ineens gegrepen door een onverwacht opkomende razende storm. We merken dat we allemaal in hetzelfde schuitje zitten. We zijn kwetsbaar, we zijn de weg kwijt. We dachten nog dat we sterk waren en alles konden. En nu midden op de hoge zee, in totale ontreddering en angst, roepen wij U aan . "Wordt wakker Heer, we vergaan".

Wat voor ons zo moeilijk te begrijpen is, vervolgt de paus, is de houding van Jezus die onder alle tumult rustig ligt te slapen. Als de leerlingen hem wakker maken, kalmeert Hij wel eerst de zee en spreekt daarna z'n leerlingen op een wat verwijtende toon aan: "Waarom zijn jullie zo bang? Hoe is het mogelijk dat jullie zo weinig vertrouwen, zo weinig geloof bezitten?"

Ook in de eerste lezing die we hoorden uit het verhaal Job gaat het over diezelfde vraag. Waarom heb je zo weinig vertrouwen, zo weinig geloof?

Job verliest alles wat hem in het leven zin gaf, zijn vrouw, zijn kinderen, zijn werk, zijn bezit.

Zijn vrienden blijken uiteindelijk zijn vrienden niet te zijn, want zij kunnen niet geloven dat Job zelf er niet de schuld van zou zijn dat het zo slecht met hem gaat.

Job klaagt God meerdere malen aan over zoveel onrecht en tegenslag. Zijn geloof en vertrouwen wordt flink op de proef gesteld. God gaat niet in op Job's ellende. Hij heeft geen medelijden, maar roept hem tot de orde. In de korte passage die we vandaag hoorden voorlezen wordt Job door God gevraagd : "Waar was je toen de schepping ontstond en God aan de storm en de zee

grenzen stelde?" God somt op hoe prachtig, indrukwekkend en krachtig de schepping door hem tot stand is gebracht. Wie denk je wel dat je bent, denk je dat je de geheimen van hemel en aarde kunt vatten?

Daarmee zegt God hem als het ware. Ik ben toch zoveel groter dan jullie kleine mensen kunnen bevatten. En als mijn schepping deze oerkracht al in zich heeft waarom zou hij die dan ook niet in jou hebben gelegd?

Job sputtert nog wel wat tegen, maar God gaat verder en moedigt Job aan niet bij de pakken neer te zitten, zijn leven op te pakken en op Gods kracht in zichzelf te leren vertrouwen . Uiteindelijk geeft Job zijn strijd tegen God op en raapt hij de moed bij elkaar om verder te gaan.

Een verhaal wat veel te denken geeft. Ook wij ervaren, evenals Job, dat er vaak geen verklaring is voor de ellende die ons kan overkomen. Wat gebeurt, gebeurt nu eenmaal. Het heeft geen zin daarover God verwijten te maken. Daarmee verleg je de verantwoordelijkheid helemaal buiten jezelf. Je moet op de eerste plaats zelf van je situatie altijd maar weer het beste zien te maken. God is niet in de ellende die ons overkomt, maar wel in de manier waarop wij met die ellende omgaan. Onze eigen moeilijkheden en die van anderen.

In het evangelie verhaal van Marcus is dat niet anders. Het gaat Marcus in dit verhaal niet om het wonder van de redding. Hij vertelt ons dit verhaal, zoals ook vorige week, als een gelijkenis. Hij zoekt naar een diepere laag. Het gaat Marcus om mensen die de storm in hun leven

niet aankunnen, omdat ze bang zijn, omdat ze niet meer de kracht hebben om in eigen kunnen te geloven, en daardoor niet meer in staat zijn eigen grenzen te verleggen. Jezus begrijpt die angst, maar ook hier heeft hij geen medelijden met zijn leerlingen. Hij roept ze tot de orde en daarmee eigenlijk ook ons. Waarom hebben jullie zo weinig vertrouwen, zo weinig geloof?

Ik versta die waarschuwende woorden van Jezus als: Verlies je toch niet te snel in zelfbeklag en zelfmedelijden. Probeer zelf onder alle omstandigheden overeind te blijven en je eigen verantwoordelijkheid niet uit de weg te gaan of van je af te schuiven. Denk niet dat God er niet is omdat Hij ogenschijnlijk niets van zich laat horen.

Hij is er wel, maar vaak niet op de door ons gedroomde en gewenste manier. Hij staat niet zomaar tot onze beschikking. We kunnen Hem niet naar onze eigen hand zetten. God is groter dan ons hart! God is altijd groter en altijd anders dan wij ons kunnen voorstellen.

Waarom hebben jullie zo weinig vertrouwen? Marcus wil ons met die vraag van Jezus als het ware op het hart drukken, durf toch te vertrouwen, durf toch te geloven dat God niemand laat vallen en niemand uit het oog verliest.

Vertrouwen, geloven ... Dat is misschien wel ten diepste erkennen dat je geen antwoorden hebt op vele vragen van het leven. Vertrouwen en geloven is misschien wel vooral: uit handen geven, er enkel zijn voor elkaar, een

beetje houvast zijn voor de ander.

Vorige week hoorden we de gelijkenis van het mosterdzaadje: erop vertrouwen dat het kleine beetje goed wat je doet, uiteindelijk sterker is dan alle kwaad. Vertrouwen en geloven is misschien vooral: Ja zeggen tegen God, een ja tegen alle chaos in, een ja dat je de moed en de kracht geeft de weg van Jezus te gaan.

Jezus zegt vandaag aan het begin van het evangelie: Laten we naar de overkant gaan. Hij zegt ons daarmee als het ware: Waag het er maar op, durf de angst onder ogen te zien, ga erdoorheen en durf te vertrouwen. Ik sta naast je en ik laat je niet vallen.

Als we daarop durven te vertrouwen kunnen we zelfs in de grootste storm rustig blijven en een houvast zijn voor anderen.

De leerlingen en ook wij hebben nog een hele weg te gaan om dat vertrouwen, dat geloof in ons toe te laten.

Amen